

[Ømann.]

en tendens til, kan lade, som om der ingen organisationer findes. De findes. Det er objektive krabater, som man må tage hensyn til, og som man må regere i erkendelsen af.

Man kan vel nok sige, at siden 1930'ernes krise og krigens værste år har vi ikke set så mange ulykkelige omstændigheder sammen. Sværge sig om dette land, men hermed er ulykkelnes tal ikke fuldt opregnet. Vi skal endnu have noget med ind i billedet, og det har vel i høj grad forbindelse med dette budget. Det er vores ustabile politiske situation. De rørte vande, som der har været, og krisen har givet vækstvilkår for politiske bevægelser og strømninger, som er en trussel ikke bare mod den såkaldte velfærdsstat, men jeg mener også mod folkestyret. Når en gruppering kan vinde gehør for, at man mageligt kan undvære de 30 mia kr. på statsbudgettet, som indkomstkatten repræsenterer, og få store befolkningsgrupper til at tro på, at man kan det, så er der virkelig noget galt.

Endelig er der jo tale om lidt af et spøgelsesbudget. Det er nævnt, at der er mange af tallene, der ikke holder. Det er sådan set ikke noget nyt. Det er vi vant til, at tallene er usikre, og at man ikke kan spå, men det bliver jo også en spøgelsesdebat her, for så vidt som de rørlige poster, der er på finansloven, på forhånd er lagt fast og ikke står til åben og fri debat her i tinget. De er på forhånd afgjort af septemberforlig, augustforlig, nu sidst decemberforlig, forsvarsforlig og hele to boligforlig. Der er sådan set ikke ret meget for os andre at være med om og diskutere. Vi kan stå her og gøre lidt vrøvl, men overbevise nogen kan vi jo ikke, for de er jo bundet på hænder og fødder, regeringspartiet indbefattet.

Disse ting er jo ikke splintrende nye, men jeg synes, det er noget ekstraordinært, at de alle i år gør sig gældende med forøget styrke. Lad os være enige med finansministeren i, at budgettet betyder en stramning. Relativt vil folk komme til at føle det tungere. Man kan bare sammenholde den indkomstskattelettelse, som man jo er så glad for, på 800 mill. kr. med afgiftsforøgelserne på 5 mia kr. Alligevel er budgettet jo objektivt set ikke udtryk for en restriktiv finanspolitik. Fru Grethe Philip var inde på nogle betragtninger herom, og her har vi det store paradoks: budgettet udspyr jo i virkeligheden købekraft på en 15-16 mia kr., så vidt jeg husker, når man ser på budgettets likvi-

ditetsvirkninger i samfundet. Så kan man jo spørge: mon nu finansministeren kan klare det med sin lille bananvogn med statsobligationer?

Denne politik er jo i smuk overensstemmelse med den klassiske økonomis bibel, og man kan jo også sige, at hvis der ikke var et sådant underskud, ville arbejdsløsheden jo nok være meget større, men når jeg alligevel sætter et spørgsmålstegn ved denne politik taget sådan helt rå, er det jo også, fordi man kan konstatere, at vi jo har arbejdsløshed stadig væk, og hvor meget skulle vi så underbudgettere for at få den væk, hvis det var det, vi ville? Kan det overhovedet lade sig gøre ad den vej? Det tror jeg da nok man må sige det ikke kan.

Man kan jo samtidig ikke være i tvivl om, at en sådan underbudgettering, en sådan likviditetsforøgelse, belaster betalingsbalancen, og her har vi så den anden problematik. Så snart betalingsbalancen er i virkelig fare, har man kun ét middel, nemlig indgreb i lønningerne. Lønindkomsterne må reelt sættes ned. Det er svaret, og det var jo også så tydeligt venstres repræsentants svar her. Lønningerne havde ikke fået et tilstrækkelig stort gok oven i hovedet. Man troede ikke på, at det her, det holdt. Altså fører denne politik i den sidste ende til, selv om vi slipper for nogle skatter og afgifter, at sorteper havner hos lønmodtagerne og havner tungest hos de lavest lønnede.

Man kan altså spørge sig selv, om der i ly af denne sådan set klassisk rigtige og anerkendte underbudgetteringspolitik ikke foregår en uhyre omfordeling af indkomsterne og af livsvilkårene her i landet. Nu i den strammingsfase, som finansministeren er inde i, er der i hvert fald ikke tvivl om svaret, jfr. det nævnte om lettelsen i skatterne sammenholdt med stigningerne i afgifterne.

Men her er det, jeg gerne vil vende tilbage til stigningerne på jord og fast ejendom. Jeg vil hævde, at det er muligt - ja, ikke med denne regering, ikke med dette folketing - at fremlægge en politik, som gør det muligt at lave en bedre balance på dette budget, uden at menigmand behøver at betale en øre mere i skat, og uden at overdrevne nedskæringer på udgiftssiden er nødvendige. Det kunne lyde som et Glistrupprogram. Det er det ikke.

Hvad bliver der egentlig af disse stigninger på jord og fast ejendom på 270 mia kr., disse stigninger, som for det meste er ubeskattede, og hvortil der ikke svarer nogen vareproduktion eller produktion i det hele taget? Det må